

Sygn. akt II AKa 339/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA - Anna Zdziarska (spr.)

SO del. - Dorota Tyrała

Protokolant: st. sekr. sąd. - Anna Grajber

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r.

sprawy Ł. P., syna W. i C. zd. O., urodz. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt XVIII K 68/15

1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części wobec Ł.

P.;

2. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie

odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, po rozpoznaniu sprawy Ł. P., uznanego za winnego prawomocnym wyrokiem z dnia 24 listopada 2014 r. Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt XVIII K 250/13 tego, że w nocy z 3/4 marca 2013 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia S. O. zadał w/w szereg ciosów nożem kuchennym i śrubokrętem powodując u pokrzywdzonego liczne rany cięte i klute szyi, klatki piersiowej oraz jamy brzusznej, z uszkodzeniem w dniu niektórych żeber i otwarciem jamy opłucnowej prawej, skutkujące jego zgonem, przy czym jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność kierowania postępowaniem były w znacznym stopniu ograniczone, stanowiącego zbrodnię określoną w art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2015 r. (XVIII K 68/15) Sąd Okręgowy w Warszawie na podst. art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył Ł. P. karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności. Nadto orzekł terapeutyczny system odbywania kary, zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności, zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok apelacją w części dotyczącej kary na korzyść oskarżonego zaskarżył jego obrońca.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, wymiar kary orzeczonej przez Sąd I instancji uwzględnia dyrektywny określone treścią art. 53 § 1 k.k. Kara, aby była sprawiedliwa, musi być współmierna do stopnia winy każdego indywidualnego sprawcy przestępstwa (por. J. Wojciechowska (w:) G. Rejman (red.), Komentarz, s. 917; M. Budyn-Kulik (w:) M. Mozgawa (red.), Komentarz, s. 131; T. Bojarski, Polskie prawo karne. Zarys części ogólnej, Warszawa 2002, s. 213; V. Konarska-Wrzosek, Dyrektywy wyboru kary w polskim ustawodawstwie, Toruń 2002, s. 82).

Z kolei przy ustalaniu stopnia winy należy uwzględnić nie tylko przesłanki zarzucalności (zdolność do zawinienia, możliwość rozpoznania bezprawności czynu, normalna sytuacja motywacyjna), lecz również treść stosunku sprawcy do popełnienia czynu zabronionego (forma zamiaru, motywy, którymi kierował się sprawca), a także sposób działania, świadomość co do naruszenia obowiązku ostrożności lub też stopnia niedbalstwa związanego z takim naruszeniem. Wszystko to bowiem są okoliczności, bez uwzględnienia których nie można ocenić winy sprawcy.

W orzecznictwie zwraca się uwagę, że działanie sprawcy w stanie znacznego ograniczenia poczytalności jest istotnym elementem umniejszającym stopień winy.

Drugą z dyrektyw "sprawiedliwościowych" jest współmierność kary do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Zgodnie z regulacją ustawową, uwzględnia się tutaj przedmiotowe i podmiotowe przesłanki określające ten stopień, wyraźnie wskazane w art. 115 § 2 k.k.

Ocena społecznej szkodliwości czynu winna być całościowa, co oznacza, że szkodliwość tę współokreślają nie tylko waga naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, lecz także podmiotowe przesłanki kierujące sprawcą i sposób popełnienia czynu.

Skarżący zarzucił, że Sąd I instancji nie uzasadnił dlaczego uznał, iż kara 6 lat pozbawienia wolności będzie odpowiadała społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a nie np. kara 3 lub 7 lat pozbawienia wolności. Odnosząc się do tej kwestii stwierdzić należy, że to w apelacji zabrakło gruntownej analizy okoliczności wpływających na wymiar kary, a także argumentów, które doprowadziły autora środka odwoławczego do wniosku, że wyłącznie kara w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą sprawiedliwą. Przypomnieć należy, że art. 31 § 2 k.k. przewiduje fakultatywną możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary. Im większy jest stopień ograniczenia możliwości rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem, tym zawinienie jest niższe. Sąd Okręgowy uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące nie mógł przejść obojętnie nad naruszonym dobrem chronionym prawem, jakim było pozbawienie życia innego człowieka, w zamiarze bezpośrednim.

Obrońca oskarżonego nie wykazał by Sąd I instancji nie dostrzegł wszystkich okoliczności łagodzących, bądź nadał im niewłaściwą rangę. Nie można zatem kary 6 lat pozbawienia uznać za rażąco niewspółmiernie surową, w stopniu wręcz bijącym w oczy i nieakceptowalnym społecznie.

Na podst. art. 624 § 1 k. p. k. orzeczono o kosztach procesu.

Mając powyższe względy na uwadze – Sąd Apelacyjny orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.